

Hồi 73

Tin Tức Kinh Người

Trần Gia Lân nghĩ bụng: “Danh hiệu mình cũng đã khai ra rồi, có bị mặt cũng bằng thừa mà thôi!”

Thế rồi, hấn gỡ khăn bị mặt ra luôn, tức thì lộ ra bản lai diện mục ngay.

Cặp mắt sáng như điện của quái nhân cứ chăm chăm nhìn vào mặt Trần Gia Lân, điều này cho thấy nội nguyên của quái nhân vô cùng thâm hậu. Một hồi thật lâu, quái nhân mới lên tiếng nói:

- Người tấn công, cứ việc sử dụng toàn lực chớ kiêng kỵ gì hết!

Trần Gia Lân khẽ gật đầu một cái, hấn lập tức dẹp trừ tất cả tạp niệm, bảo nguyên thủ nhất, từ từ giơ trường kiếm lên, đây là sự khảo nghiệm tuyệt học của sư môn, trong lòng hấn vẫn khởi lên ý niệm háo thắng.

Quái nhân không có thế gì hết, thanh kiếm cùn đầu trong tay vẫn nghiêng nghiêng hạ xuống, hình như đã đo lường được công lực của Trần Gia Lân và ra vẻ ngạo nghễ.

Trần Gia Lân khẽ kêu hừ một tiếng, vận khởi mười hai thành công lực tấn công chiêu Vạn Phương Cũng Phục ra nhanh như cắt.

Thanh kiếm trong tay quái nhân giơ lên quét tới và rút về thật nhanh.

Trần Gia Lân bỗng cảm thấy cổ tay tê nhức, kêu keng một tiếng, thanh kiếm cùn đầu đánh rơi xuống đất luôn, hấn ngăn người ra tại chỗ, chẳng biết trong lòng hấn lấy làm kinh hãi hay là đau buồn đây, công lực của quái nhân vượt ngoài sức tưởng tượng của hấn.

Đây là lần đầu tiên hấn bị người đánh văng binh khí ra khỏi tay.

Xem như hấn thua cuộc, hơn nữa thua một cách thê thảm, hấn nằm chiêm bao cũng không ngờ lại xảy ra sự kiện như thế.

Di ngôn sư phụ dạy rằng, chưa đến lúc bắt đắc dĩ cấm không được sử dụng cú sát thủ này. Vì chiêu này quá lợi hại, xuất thủ ắt phải đổ máu, sự thật là như thế. Từ khi hấn xuất đạo đến nay chưa từng thất thủ, thế mà bây giờ quái nhân đã hóa giải một cách dễ dàng.

Hơn nữa đánh vắng cả binh khí mình ra khỏi tay, nếu quái nhân cố tình muốn giết mình chỉ dễ như trở bàn tay mà thôi.

Bây giờ hấn mới thực sự nhận thức được câu, *nhân thượng hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên*, không sai chút nào.

Lão quái nhân ung dung nói:

- Này tiểu oa nhi, chớ rụt khí, với niên kỷ của ngươi, tương lai rất sáng lạn, thành tựu ắt vượt hẳn lão phu, ngươi bại rồi, có phải vậy không? Trong số đồng đạo mà lão phu từng đụng với họ, chỉ có ngươi là trội hơn hết, bây giờ hãy nhặt kiếm lên nào.

Trần Gia Lân cúi người nhặt thanh kiếm lên, không nói gì hết.

Quái nhân lại nói tiếp:

- Bây giờ hãy chú ý xem lão phu diễn luyện một lần, phải đặc biệt chú ý thức thứ hai, thứ sáu và thứ chín, còn thức cuối cùng vốn là không có, nếu sửa lại vài thức này, thì ngươi có thể tùy ý khống chế oai lực của nó!

Trần Gia Lân lại dao động lần nữa, có thật quái nhân này là bậc trưởng bối trong sư môn không?

Chiếu theo tình hình bây giờ, võ học của y phải trội hơn sư phụ.

Quái nhân la lớn tiếng nói:

- Chú ý nào!

Dứt lời, lão sử dụng động tác chậm diễn luyện chiêu thức cho hấn xem một phen.

Trần Gia Lân há hốc mồm ra mà nhìn, sau khi được quái nhân cải chính chiêu Vạn Phương Cũng Phục, bây giờ mới thực sự là đạt đến một cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Quái nhân thu kiếm lại nói:

- Có cần lão phu diễn múa lại một lần nữa chẳng?

Trần Gia Lân nói giọng run run:

- Không cần, văn bối đã hoàn toàn thuộc lòng rồi!

Quái nhân khẽ gật đầu nói:

- Khá lắm, quả là người trẻ dễ dạy, hãy nhớ kỹ một câu, làm một võ sĩ lúc nào cũng có lòng chính nghĩa, tất cả hành vi không được trái với hai chữ võ đạo, bây giờ ngươi có thể rời khỏi đây, nếu ở lại lâu kéo họ sinh nghi.

Trần Gia Lân xúc động nói:

- Xin lão tiền bối cho biết lai lịch?

Quái nhân lắc đầu nói:

- Người không biết là điều hay nhất, đồng thời lão phu cũng chẳng có danh hiệu, hãy đi đi!

Trần Gia Lân luống cuống nói:

- Văn bối mạo muội...

Hắn chưa kịp nói tiếp thì quái nhân đã biến mất trong bóng tối âm u.

Hắn thoát vừa tiến tới một bước, song dừng lại ngay, quái nhân không bằng lòng tiết lộ lai lịch, có rượt theo cũng bằng thừa.

Y là ai thế?

Quái nhân, thanh kiếm cùn đầu, tuyệt chiêu cứ xoay cuồng trong đầu óc hắn, suýt nữa hắn phải phát điên lên.

Trần Gia Lân đứng ngẩn người một hồi, sau đó thở dài một tiếng, tra kiếm vào bao, đeo khăn bịt mặt lên, quay đầu chạy ra cốc ngoại, trong lòng rối loạn hết sức.

Hắn thoát vừa xuất hiện tại cốc khẩu, số nhân vật gồm tam lưu cửu giáo nọ đã lập tức vây tới, tranh nhau hỏi lia lịa.

- Việc thế nào vậy?

- Bằng hữu, tình hình trong cốc ra sao?

- Bằng hữu vào cốc lâu như thế, biết được những gì ư?

- Đã đụng với quái nhân chẳng?

- ...

Mồm năm miệng mười, kêu ồn cả lên.

Trần Gia Lân lắc đầu không nói gì hết, cứ thế chạy thẳng, hắn không có lý do gì phải lưu lại trong núi nữa.

Trên đường đi, hắn cứ ôn lại lời nói của quái nhân, giọng nói ấy hoàn toàn như một bậc trưởng bối dạy dỗ văn bối, y là ai?

Nếu bảo rằng y là sư môn trưởng bối, thì không cần ra vẻ với đệ tử hậu bối làm gì, nếu không phải, làm sao y lại có thể diễn múa một chiều tuyệt học này đến xuất thần nhập hóa như vậy?

Lão là ai thế?

Trần Gia Lân cứ tự hỏi trong lòng, nhưng hắn chẳng tìm ra đáp số, sự thật từng trải chỉ y như là một giấc chiêm bao ly kỳ, thế nhưng đây lại là một sự thực sờ sờ trước mắt.

Hắn suy nghĩ tới đây lại liên tưởng tới Bất Bại Ông đã sử dụng chưởng lực huyền kỳ mãnh lực đã đánh mình thọ thương, song không trị liệu mà tự nhiên bình phục, bên trong lại có cổ quái gì đây?

Hắn không thể nào hiểu nổi, nên hắn tiếp tục suy nghĩ nữa ắt phải phát điên lên cho mà coi.

Mặt trăng từ từ khuất bóng, không bao lâu nữa trời lại sáng.

Trần Gia Lân như người mất hồn cứ lang thang bước đi trong hoang dã.

Thình lình...

Có một âm thanh quái dị vắng vắng vang tới. Hắn giật mình ngoái cổ nhìn ra sau, mới hay có một ông lão nằm co quắp trong bụi rậm đang ngáy o o ngủ thật say sưa, thì ra âm thanh lạ chính là tiếng ngáy của lão đầu này.

Hắn lấy làm hiếu kỳ bước sang bên đó, trở mắt ra nhìn, suýt nữa phải bật cười ngay. Chỉ thấy hai cái đại hồ lô để song song dưới đất, hắn nhìn kỹ lần nữa mới hay chỉ có một cái hồ lô thôi, kể đến là cái bụng to lớn của ông lão nọ, căn cứ đại hồ lô này hắn đã nhận ra ngay ông lão này chính là Túy Ông, một trong Thiên Ngoại Tam Ông chứ không còn ai xa lạ nữa.

Vào thời điểm này lại gặp phải Túy Ông quả thực hắn lấy làm bất ngờ vô cùng, hắn bèn la lớn tiếng kêu gọi rằng:

- Lão tiền bối!

Túy Ông trở mình ngồi dậy, lấy tay dụi sơ cặp mắt lim dim một cái, miệng mấp máy lẩm bẩm nói:

- Ai phá rối giấc ngủ của già này vậy?

Trần Gia Lân bật cười nói:

- Văn bối Ngư Lang đây...

Túy Ông trợn to đôi mắt lim dim, nghiêng đầu nói:

- Tiểu tử ngươi chẳng giống người đánh cá chút nào...

Trần Gia Luân vội kéo khăn bịt mặt xuống, nói:

- Tại sao lão tiền bối lại nằm ngủ ở đây vậy?

Túy Ông trợn ngược đôi mắt một cái, nói:

- Cha chả tiểu tử sao ngươi lại giả làm thư sinh nữa đây?

Trần Gia Luân mỉm cười, nói:

- Như vậy có thể giảm bớt rất nhiều thị phi.

Túy Ông sực như chợt nghĩ ra điều gì la lớn tiếng nói:

- Phải rồi, tiểu tử, bọn này từng nhờ ngươi làm chút việc, sao ngươi lại trốn đi đâu mất biệt không thấy xuất hiện ư?

Trần Gia Luân cười ngượng ngùng một tiếng, nói:

- Văn bối đã đến Tuyết Thế am trên núi Cửu Lĩnh sơn đồng thời cũng gặp quái ni ấy rồi, lão không phải là Ngọc La Sát!

Túy Ông kêu ô lên một tiếng nói:

- Phải hay không ngươi cũng nên trở về báo cáo bọn này chứ?

Trần Gia Luân không muốn nói ra sự kiện bị cưỡng ép cùng Võ Lâm Tiền Cơ bái đường thành hôn và việc đào hôn, hấn ấp úng nói:

- Văn bối bận việc nên không thể hồi báo xin lão tiền bối thứ lỗi!

Túy Ông nghiêng đầu suy nghĩ giây lát, sau đó nói tiếp:

- Nếu như quái ni nọ không phải là Ngọc La Sát Tôn Phi Yến sư mẫu ngươi, vậy thì phải chứng minh được thân phận của Mẫu Đơn lệnh chủ rồi. Tiểu oa nhi, chẳng trách gì Mẫu Đơn lệnh chủ quan tâm ngươi đến thế, té ra bà ta là sư mẫu ngươi...

Trần Gia Luân lấy làm khó xử vô cùng, hấn đã biết Mẫu Đơn lệnh chủ chính là Ngọc La Sát sư mẫu của mình, thế nhưng thân làm đệ tử chẳng lẽ lại giúp người ngoài đối địch với lão nhân gia bà ta được sao?

Nhưng hành vi của Thiên Hương môn không được võ lâm chính nghĩa chấp nhận, mình biết xử trí thế nào đây?

Lời nói của Hắc Cốc quái nhân còn văng vẳng ở bên tai: "... Thân làm một võ sĩ phải luôn luôn ghi nhớ hai chữ chính nghĩa... Không được trái với hai chữ võ đạo..."

Tại sao quái nhân lấy thân phận trưởng bối khuyên bảo mình như vậy?

Tại sao lão phải chỉ giáo tuyệt chiêu sư môn cho mình như thế?

Hắn suy nghĩ đến đây, buột miệng nói:

- Có phải lão tiền bối đến đây vì Hắc Cốc quái nhân chăng?

Túy Ông nói:

- Đúng thế, lão phu cũng động tính hiếu kỳ như tất cả mọi người!

Trần Gia Luân hỏi tới nói:

- Lão tiền bối có phát hiện gì chăng?

Túy Ông cau mày nói:

- Đối phương là cao thủ thật sự mà lão phu gặp đầu tiên trong đời người!

Trần Gia Luân đã đích thân lãnh giáo, đương nhiên hắn phải đồng ý lời nói của Túy Ông, thế rồi hắn gật đầu nói:

- Phải, quả thực công lực của đối phương cao siêu khó lường, nhưng tại sao y lại giả dạng làm ra quái lạ như vậy, để gây nên sự chú ý của giới giang hồ và có biết bao nhiêu người kéo đến đây, chẳng lẽ y có mưu đồ gì chăng?

Túy Ông trầm giọng nói:

- Đương nhiên, nếu đối phương không có mục đích đặc biệt ắt không cố ý làm kinh động tới thế tục, nhưng trước mắt bây giờ chưa thể phán đoán. Chốn giang hồ rộng lớn bao la có bao nhiêu quái nhân quái sự, tạm thời chớ thắc mắc đến y trước đã, hãy bàn về sư mẫu có lòng dạ độc ác như rắn rết của ngươi. Ngươi có biết tại sao nhóm người của lão phu phải xuống núi đối địch với bà ta không?

Trần Gia Luân lắc đầu nói:

- Vẫn bối không biết!

Túy Ông đưa mắt nhìn Trần Gia Luân một cái, nói:

- Có thật lúc sư phụ ngươi còn tại thế chưa hề đề cập cố sự của sư mẫu ngươi bao giờ chăng?

Trần Gia Luân thành khẩn nói:

- Quả thực vẫn bối chưa hề nghe nói bao giờ!

Túy Ông khẽ gật đầu nói:

- Người hãy lắng tai nghe lão phu kể một câu chuyện máu tanh võ lâm cho người nghe. Phụ thân của sư mẫu người kêu là Giang Hồ Đồ Phu, nghe danh hiệu này đủ biết hành vi của lão thế nào rồi. Bà ta còn hai người anh, ba phụ tử tung hoành giang hồ không kiêng kỵ gì cả, hạ thủ không hề lưu mạng sống. Dung nhan sư mẫu người khá xinh đẹp, tâm địa cũng rất hiền từ, là một đại mỹ nhân năm xưa, lệnh sư bội phục bà ta biết giữ thân chính nghĩa nên mới cùng bà ta kết duyên trăm năm...

Trần Gia Lân tập trung tinh thần lắng tai nghe lão kể, đây là sự kiện mà hắn ao ước được biết bấy lâu.

Túy Ông dừng lại giây lát, sau đó kể tiếp:

- Người tác ác không khi nào có hậu quả lành. Đây là luật của trời đất, do vì cha con Giang Hồ Đồ Phu tích ác như núi, gây nên võ lâm căm phẫn. Trong một lần hành động được xếp đặt rất cẩn thận, cả ba phụ tử đồng thời bị chôn sống...

Trần Gia Lân thất kinh nói:

- Chôn sống ư?

Túy Ông khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, họ bị chôn sống!

Trần Gia Lân cau mày nói:

- Bất luận phụ tử y tội ác tày trời đến đâu, nhưng sử dụng phương thức này để giết họ thì vô nhân đạo quá thể...

Túy Ông nói:

- Đúng thế, quả thực là vô nhân đạo, cho nên về sau mới xảy ra việc tai hại...

Trần Gia Lân thất kinh nói:

- Việc tai hại thế nào?

Túy Ông trầm giọng nói:

- Chính là công án máu tanh mà lão phu vừa nói lúc nãy, mặc dù Ngọc La Sát bất mãn hành vi của phụ huynh, nhưng thiên tính cốt nhục thì không sao bỏ được. Thế rồi huyết án

đã xảy ra, chính là Bách Nhân Chung (mộ chôn trăm người) đã náo động thiên hạ võ lâm cách đây hai chục năm về trước!

Trần Gia Lân nói giọng hốt hải:

- Bách Nhân Chung ư?

Túy Ông khẽ gật đầu nói:

- Phải, Bách Nhân Chung ở tại ngoại thành Phủ Châu đây, mặc dù gọi là Bách Nhân Chung nhưng thực ra số cao thủ lần lượt bị giết chết không phải chỉ có con số một trăm mà thôi. Lúc đầu không biết ai là hung thủ cả, mãi cho đến năm năm về trước, mới có một kẻ may mắn thoát chết đã tiết lộ rằng chính Ngọc La Sát vì trả thù cho phụ huynh mà hạ độc thủ như thế.

- A!

Trần Gia Lân xúc động kêu lên một tiếng.

Túy Ông lại nói tiếp:

- Có lẽ chính vì huyết án này mà sư phụ ngươi đã trở mặt với bà ta.

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Năm năm trước đây mới phanh phui ra huyết án này, nhưng ân sư đã ẩn cư từ lâu, bên trong sai lệch cả mười năm hơn...

Túy Ông nói:

- Có lẽ lệnh sư đã biết từ lâu, nhưng vì bảo toàn tình nghĩa phu thê nên không phanh phui ra mà thôi, đây là lẽ thường của con người, những cao thủ thọ nạn năm xưa thấy là chính đạo chi sĩ. Mặc dù thủ đoạn của họ hơi quá đáng, nhưng với mục đích trừ hại cho giang hồ, nếu xét theo tội trạng của phụ tử Giang Hồ Đồ Phu thì chẳng quá đáng. Thử nghĩ kỹ lại xem số người vô tội đã bị phụ tử y tàn sát, dù cho chốn giang hồ cha con y cả trăm lần cũng chưa gọi là quá đáng đâu.

Trần Gia Lân cứng họng nói chẳng nên lời, nhưng hấn biết nói gì bây giờ?

Mãi cho đến hôm nay hấn mới thực sự hiểu nguyên nhân tại sao sư phụ đã mai danh ẩn tích.

Túy Ông rút nút hồ lô ra, kê vào miệng kêu ọc ọc nốc một hơi dài, sau đó khẽ vỗ tay vào cái bụng phệ, thè lưỡi liếm hai bên mép nói:

- Nếu đúng như sự thật đã tiên liệu, Mẫu Đơn lệnh chủ chính là Ngọc La Sát, một khi tin tức truyền ra ngoài, người có thể tưởng tượng rằng ắt phải khơi dậy một trận đại sóng gió. Hơn nữa từ khi bà ta thành lập Thiên Hương môn đến nay đã gây nên biết bao sự kiện trời người đều công phần...

Trần Gia Lân xúc động nói giọng lạnh lạnh:

- Lão tiền bối chuẩn bị đối phó bà ta bằng cách nào đây?

Túy Ông trầm giọng nói:

- Quyết không để cho môn hộ tà ác này tiếp tục hoạt động tại võ lâm, bằng bất cứ giá nào cũng phải hủy diệt nó. Có một vấn đề tiểu tử ngươi phải thành thật trả lời...

Trần Gia Lân đã tiên liệu được lão định hỏi điều gì, nhưng hắn vẫn hấp tấp nói:

- Vấn đề gì thế?

Túy Ông nói:

- Ngươi đứng ở phe nào đây?

Đây là một vấn đề khá quan trọng, cần phải có một can đảm và trí tuệ phi thường để quyết định. Trần Gia Lân suy nghĩ hồi lâu, sau đó nói giọng cương quyết:

- Đương nhiên vẫn bối phải đứng ở phe chính nghĩa!

Túy Ông xếch ngược đôi lông mày hoa râm lên, nói:

- Ngươi suy nghĩ kỹ rồi chứ?

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Vẫn bối đã suy nghĩ rất kỹ!

Thình lình ngay lúc này, có một âm thanh vang tới nói:

- Không được, ngươi phải suy nghĩ lần nữa xem?

Tiếp theo tiếng nói có một bóng người xuất hiện ngay.

Trần Gia Lân giật mình phóng mắt nhìn tới trước, té ra đối phương là Thảo Đầu Lang Trung, hắn vội chấp tay vái chào nói:

- Đạo này tiền bối vẫn khỏe chứ!

Túy Ông trợn ngược hai mắt nói:

- Lão bán võ cây cỏ đại đánh lừa người, người cũng đến đây ư?

Gương mặt Thảo Đầu Lang Trung nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Tin tức không mấy lành!

Túy Ông nói:

- Tin tức gì không lành ư? Chẳng lẽ người trị bệnh cho người lại xảy ra án mạng rồi sao?

Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Nghiêm trọng hơn cả trị bệnh người xảy ra án mạng nữa!

Túy Ông nói:

- Có lý đấy, hãy nói thử xem nào?

Thảo Đầu Lang Trung vuốt ve hàm râu ngắn một cái, nói:

- Ta đã tìm gặp Trường Thiệt Thái Công...

Trần Gia Lân thoát nghe nói danh hiệu Trường Thiệt Thái Công bất giác lấy làm buồn cười hết sức.

Túy Ông trợn ngược đôi mắt lim dim nói:

- Người đã tìm gặp lão nhi Trường Thiệt (lưỡi dài) này quả thực không đơn giản chút nào, người cứ nói tiếp đi.

Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Y đã chứng thật rằng, Mẫu Đơn lệnh chủ chính là Ngọc La Sát ái thê của Nhất Kiếm Định Càn Khôn!

Trần Gia Lân đã biết Mẫu Đơn lệnh chủ chính là sư mẫu Ngọc La Sát Tôn Phi Yến, nên hần không ngạc nhiên chút nào.

Túy Ông khẽ gật đầu nói:

- Khá lắm, vậy thì sự phán đoán của chúng ta hoàn toàn chính xác!

Thảo Đầu Lang Trung đưa mắt quét nhìn Trần Gia Lân một cái, nói tiếp:

- Còn nữa!

Túy Ông ngạc nhiên hỏi:

- Còn điều gì nữa?

Thảo Đầu Lang Trung thở dài một tiếng, nói:

- Trường Thiệt Thái Công còn tiết lộ một bí mật kinh người nữa, Nhất Kiếm Định Càn Khôn Trần Đình Lăng còn một đứa con trai, y mang theo ái nhi cùng ẩn tích giang hồ!

Dứt lời, lão đảo mắt liếc nhìn Trần Gia Lân.

Túy Ông đứng phắt dậy, la lớn tiếng nói:

- Lại có việc như thế thật sao?

- o O o -